

Balandrau, vent salvatge

Direcció: Fernando Trullols **Guió:** Danielle Schleif (novel·la: Jordi Cruz) **País:** Espanya **Durada:** 116 min **Any:** 2026 **Gènere:** Acció **Interpretació:** Álvaro Cervantes, Bruna Cusí, Marc Martínez, Francesc Garrido... **Música:** Arnau Bataller **Fotografia:** Miquel Prohens **Distribuïdora:** Castelao Pictures **Estrena a Espanya:** 20/02/2026

No recomanada per a menors de 12 anys

Versió original en català

SINOPSI

El 30 de desembre del 2000, un grup d'amics inicia una ascensió al Balandrau. El bon temps inicial es transforma sobtadament en una ventada impetuosa i les condicions meteorològiques esdevenen letals en qüestió de minuts. La muntanya es converteix en un escenari de supervivència desesperada i la tempesta desencadena una de les pitjors tragèdies dels Pirineus. (gencat.cat)

CRÍTICA

Supervivència i memòria a 'Balandrau, vent salvatge'

Balandrau, vent salvatge és una pel·lícula que es clava al cos com el fred que retrata. **Fernando Trullols** debuta al llargmetratge amb un *thriller* de supervivència inspirat en fets reals, però el que aconsegueix va més enllà del simple relat d'una tragèdia: construeix una experiència física, sensorial, on l'espectador gairebé pot sentir el vent colpejant la cara i la neu cegant-ho tot. Vista en versió original en català, la història guanya autenticitat i proximitat, com si la muntanya parlés en la seva pròpia llengua.

La pel·lícula reviu el succés ocorregut el 30 de desembre de l'any 2000 al Pirineu català, quan un ascens aparentment tranquil es va convertir en un malson per culpa del torb, aquest vent salvatge capaç de transformar en minuts un paisatge amable en un infern blanc. Trullols maneja amb pols ferm la tensió del gènere, però no oblidar mai el component humà: el que està en joc no és només la supervivència física, sinó la resistència emocional, l'amistat i la por compartida davant d'una naturalesa que no concedeix treva.

Un dels grans encerts del film és el seu tractament visual. El paisatge no funciona com a simple escenari, sinó com un personatge més, imponent i amenaçador. Ens trobem amb una fotografia que sap capturar tant la bellesa immòbil de la neu com la seva capacitat per convertir-se en un parany mortal. Hi ha plans que remeten inevitablement a *El renacido* (2015), tant per l'èpica de la supervivència a la neu com per la manera com la càmera s'atura en la immensitat glaçada, subratllant la petitesa de l'ésser humà davant del que és indomable.

El guió entén que el que és veritablement devastador no és només la tempesta, sinó la imprevisibilitat de la natura i la rapidesa amb què una jornada aparentment tranquil·la pot transformar-se en un malson.

A l'apartat interpretatiu, **Bruna Cusí** aporta una sensibilitat honesta i propera, sostenint amb fermesa el to emocional del relat. Tanmateix, és **Álvaro Cervantes** qui brilla amb especial intensitat. Si ja destacava a *Sorda* (2025), aquí s'entrega completament a un personatge travessat per l'instint de viure, l'esgotament i la desesperació. El seu treball és físic, visceral, i aconsegueix que cada gest pesi, que cada respiració compti. Cervantes confirma una vegada més que és un dels actors més sòlids de la seva generació.

Balandrau, vent salvatge no només reconstrueix una tragèdia, sinó que reflexiona sobre els límits de l'ésser humà, la companyonia i el valor dels que arriben a la seva vida en els rescats.

Per què cal veure-la?

És un homenatge sobri i commovedor a les víctimes i als equips que es van enfrontar a aquell infern blanc. Una pel·lícula dura, honesta i necessària, que deixa empremta i confirma Fernando Trullols com una veu a seguir dins del cine espanyol contemporani.

Gemma Ribera - comoexplicarte.com